

Zagreb, 31.10.2016.

ref. 2

GL

GORAN JUJNOVIĆ LUČIĆ
ODVJETNIK

Poslovni broj: 2 St 844/16-25 -279-

TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU

Braće Radića 2
42000 Varaždin

Posl.br.: St- 844/16

TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU

Primljeno iz ruke - poštom dana 02-11-2016

Broj primjeraka 1 priloga 2x1

Predano preporučeno dana 31.10.16 R 412464157/R

Pristojba plaćena

Pristojba nedostaje

PRIMIO

Pravna stvar:

Dužnik: Naziv: ZAGORJE d.d.
OIB 69246918842
Adresa sjedišta: Ankice Opolski 2, Varaždin
zastupa pun. Goran Jujnović Lučić, odvjetnik u Zagrebu, Strojarska cesta
20/XXII

Radi: predstečajnog postupka;

Dostaviti: sudu preporučenom poštom s povratnicom,

Prilozi: Preslika Presude Županijskog suda u Zadru posl. br. GŽ-979/16 od 26.09.2016. godine
kao Prilog 1.;

Primjerci: 1x (jednostruko)

PODNEŠAK DUŽNIKA

II/ Uslijed proteka značajnog vremena u okviru kojeg nije doneseno rješenje o utvrđenim tražbinama u predmetnom postupku, dužnik ovim putem upućuje naslovnom sudu upućuje zahtjev za produženje roka za završetak predstečajnog postupka.

1.1. Člankom 63. stavkom 1. Stečajnog zakona (u daljnjem tekstu: „SZ“) propisano je da se predstečajni postupak mora završiti u roku od 120 dana od dana podnošenja prijedloga.

Stavkom 2. istog članka SZ-a propisano je da iznimno od odredbe stavka 1. ovog članka, sud može, na prijedlog dužnika, dopustiti produženje roka za daljnjih 90 dana ako smatra da bi to bilo svrsishodno za sklapanje predstečajnoga sporazuma.

1.2 Predstečajni postupak nad dužnikom je otvoren rješenjem naslovnog suda od 19.07.2016. godine.

Ispitno ročište u predmetnom postupku je održano 23.09.2016. godine na kojem su utvrđene tražbine vjerovnika u predmetnom postupku.

Do datuma izrade ovog podneska, a uslijed objektivnih okolnosti i spriječenosti suda, nije doneseno rješenje o utvrđenim tražbinama u predstečajnom postupku.

Dužnik je tijekom postupka poduzeo sve zakonom propisane radnje te nije doprinio trajanju predmetnog postupka.

Međutim, zbog činjenice da još uvijek nije doneseno rješenje o utvrđenim tražbinama, objektivno nije moguće poduzeti daljnje pravne radnje u postupku te okončati postupak u zakonom propisanom roku od 120 dana.

Dakle, dužnik je uslijed objektivnih okolnosti na koje ne može utjecati spriječen dovršiti postupak u propisanom roku. Stoga je nedvojbeno da su ispunjenje pretpostavke za produljenje trajanja predstečajnog postupka temeljem članka 63. stavka 2. SZ-a iz razloga što je

1.3. Slijedom naprijed navedenog, dužnik predlaže naslovnom sudu da temeljem članka 63. stavka 2. SZ-a donesene rješenje kojim se dopušta produženje roka za dovršetak predstečajnog postupka za daljnjih 90 (devedeset) dana.

IV Dužnik također dostavlja naslovnom sudu na znanje pravomoćnu presudu Županijskog suda u Zadru posl. br. GŽ-979/16 od 26.09.2016. godine kojim je pravomoćno odbijena žalba vjerovnika Grad Zagreb protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu posl. br. Ps-32/05.

Predmetnom presudom je jasno utvrđeno da vjerovnik Grad Zagrebe nema novčanu tražbinu prema dužniku koju je prijavio u predmetnom postupku.

Iz navedenog je nesporno da je osporavanje tražbine vjerovnika Grad Zagreb u cijelosti osnovano te da vjerovnik Grad Zagreb nema novčanu tražbinu prema dužniku.

Dokaz: Preslika Presude Županijskog suda u Zadru posl. br. GŽ-979/16 od 26.09.2016. godine kao Prilog 1.

Dužnik
po pun.
GORAN TURNOVIĆ LUČIĆ
ODVJETNIK
10000 Zagreb, Strojarska cesta 20

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU

Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 41-Ps-32/05-44

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Ivani Požar kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika Grada Zagreba, Trg Stjepana Radića 1, OIB 61817894937, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Mađarić & Lui iz Zagreba, protiv tuženika-protutužitelja Zagorje d.d. iz Varaždina, Ankice Opolski 2, OIB 69246918842, zastupanog po Domagoju Cmogorcu, odvjetniku iz Varaždina, radi isplate i utvrđenja, nakon održane glavne rasprave zaključene dana 17. ožujka 2016. godine, u prisutnosti punomoćnika tužitelja-protutuženika odvjetnika Jerka Bogdanića i punomoćnika tuženika-protutužitelja odvjetnika Domagoja Cmogorca, a po čl. 335 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13 - dalje u tekstu ZPP-a), dana 29. travnja 2016. godine

presudio je

I Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 585,90 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na navedeni iznos od 27.07.1989. do 21.10.1993. u visini eskontne stope HNB-a uvećane za 20 % koja je određena Zakonom o visini stope zatezne kamate (NN 53/91), od 22.10.1993. do 03.02.1994. u visini eskontne stope koju mjesečno utvrđuje HNB uvećane za 6 postotnih poena, a koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 95/93), od 04.02.1994. do 10.03.1994. u visini eskontne stope koju mjesečno utvrđuje HNB uvećane za 2,4 postotnih poena, a koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 8/94), od 11.03.1994. do 31.03.1994. u visini eskontne stope koju mjesečno utvrđuje HNB uvećane za 2,4 postotnih poena, a koja stopa je određena Uredbom o izmjeni Uredbe o visini stope zatezne kamate (NN 22/94), od 01.04.1994. do 30.06.1994. u visini od 30 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 22/94), od 01.07.1994. do 31.03.1995. u visini od 22 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o izmjeni Uredbe o visini stope zatezne kamate (NN 50/94), od 01.04.1995. do 07.05.1996. u visini od 22 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 19/95), od 08.05.1996. do 10.09.1996. u visini od 24 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 36/96), od 11.09.1996. do 30.06.2002. u visini od 18 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 76/96), od 01.07.2002. do 31.12.2007. po stopi od 15 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 72/02), od 01.01.2008. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 7 postotnih poena, sve u roku od 15 dana".

II Odbija se protutužbeni zahtjev koji glasi:

"1. Utvrđuje se da je Ugovor o kupoprodaji broj 1/89ZG od 16. lipnja 1989. sklopljen između GK Zagorje OOUR Inženjering Varaždin, Lenjinov trg 12 kao prodavatelja i SO Peščenica Zagreb, Zapoljska 1 kao kupca ništav.

2. Utvrđuje se da je I. Aneks kupoprodajnom ugovoru broj 03/07-427/89 od 05.07.1989. sklopljen između GK Zagorje, Lenjinov trg 12 kao prodavatelja i Grada Zagreba, Proleterskih brigada 45 kao kupca, ništav".

III Odbija se eventualno kumulirani protutužbeni zahtjev koji glasi:

"Utvrđuje se da je Ugovor o kupoprodaji broj 1/89ZG od 16. lipnja 1989. sklopljen između GK Zagorje OOUR Inženjering Varaždin, Lenjinov trg 12 kao prodavatelja i SO Peščenica Zagreb, Zapoljska 1 kao kupca raskinut po samom zakonu 31.12.1999. godine".

IV Svaka stranka snosi svoj parnični trošak.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 16.06.1989. zaključio Kupoprodajni ugovor broj 1/89-ZG kojim je tužitelj kupio, a tuženik kao graditelj stanova za tržište prodao 8 stanova ukupne površine 420 m² oznake 4, 5, 8, 15, 20, 2, 16 i 18 na lokaciji u Zagrebu u objektu oznake K5-2B Borovje, dok su aneksom toga ugovora izmijenjene oznake stanova te opis i površina istih, a ostale su odredbe ostale neizmijenjene. Ističe da je kupoprodajnu cijenu od 5.859.000.000,00 ondašnjih dinara tužitelj isplatio dana 26.07.1989., a tuženik se obvezao predati opisane stanove u roku od godine dana od početka građenja. Kako tuženik navedeno nije učinio, to tužitelj u tužbi traži predaju stanova, podredno isplatu kupoprodajne cijene s kamatom od 27.07.1989. kao dana plaćanja. U daljnjem tijeku postupka navodi da je tuženiku dana 31.10.2011. izjavio jednostrani raskid kupoprodajnog ugovora zbog neispunjenja, a s obzirom da je tek tijekom ove parnice utvrdio da tuženik nije gradio stanove niti ih ima u posjedu, pa ih niti ne može predati u posjed tužitelju. Slijedom toga, povlači dio zahtjeva koji se odnosi na predaju u posjed i traži isplatu denominiranog iznosa od 585,90 kn s kamatom od 27.07.1989. kako je to pobliže navedeno u točki I izreke, sve uz naknadu parničnog troška.

U odgovoru na tužbu i tijekom postupka tuženik ističe da je tužitelj prema zaključenom ugovoru kupoprodajnu cijenu bio dužan uplatiti najkasnije do 30.06.1989., pa kako je to učinio sa zakašnjenjem odnosno tek 26.07.1989., to se ugovor smatra raskinutim jer su stranke u čl. 7 Ugovora utanačile da je kupoprodajna cijena bitna odredba u slučaju kojeg neispunjenja će se ugovor smatrati raskinutim bez prethodne obavijesti. Ističe da tuženik uopće nije izgradio zgradu u kojoj su stanovi koji su predmetom ugovora, što je tužitelj znao ili morao znati, pa ukoliko je došlo do raskida ugovora, tada je potraživanje tužitelja zastarjelo protekom roka od pet godina. Također ističe da je od strane SZ Stanograd tužitelju istoga dana uplaćen isti iznos koji je tužitelj platio tuženiku, pa tuženik smatra da su dogovorenim kupoprodajom stanova zapravo financirani radovi pripreme građevinskog zemljišta, koji su i izvedeni, a te troškove je tužitelj dobio natrag još isti dan, slijedom čega tužitelj dakle ne trpi nikakvu štetu, sve i kad bi predmetni kupoprodajni ugovor bio valjan. U daljnjem tijeku postupka tuženik podnosi protutužbu navodeći da je Kupoprodajni ugovor 1/89-ZG od 16.06.1989. ništav jer objekt pravnog posla među strankama objektivno nije bio moguć. Naime, tuženik je preuzeo izvršenje nemoguće obveze jer je ugovorena izgradnja osam stanova iako se radi o višestambenoj zgradi koje tuženik nije bio investitor, pa nije mogao ispuniti činidbu preuzetu ugovorom tj. izgraditi stanove. Ukazuje da u vrijeme potpisivanja ugovora uopće nije postojala građevinska dozvola po kojoj se trebaju izvesti stanovi, već samo Sporazum od 18.04.1989. sklopljen između tuženika i SZ Stanograd, pa dakle tuženik nije bio niti u mogućnosti da gradi stanove koji su predmetom zahtjeva. Stoga protutužbenim

282 -
zahtjevom tuženik-protutužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništavim Kupoprodajni ugovor od 16.06.1989. i njegov Aneks od 05.07.1989., dok podredno eventualno kumuliranim zahtjevom traži da sud presudom utvrdi da je Kupoprodajni ugovor od 16.06.1989. raskinut po samom zakonu 31.12.1999. godine, sve uz naknadu parničnog troška.

U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kupoprodaji 1/89-ZG od 16.06.1989. (list 4), Aneks ugovora od 05.07.1989. (list 7), potvrdu o plaćanju (list 10-11), rješenje od 02.10.1998. (list 32), zapisnik od 28.10.2003. (list 34), građevinsku dozvolu od 28.07.1992. (list 35), očitovanje SZ Stanograd od 26.05.2011. (list 51), raskid ugovora od 31.10.2011. (list 59), dopis od 06.09.1996. (list 88), Samoupravni sporazum od 18.04.1989. (list 90), zk izvadak (list 94-99), Aneks sporazumu od 24.01.1990. (list 119), II Aneks sporazumu od 24.01.1990. (list 123) te je izvršen uvid u priklopljene spise ovoga suda P-3730/06 (ranije P-5728/01) i Pn-489/07 (ranije Pn-5531/97) kao i spis Trgovačkog suda u Zagrebu P-63/03.

Ocjenjujući rezultate svih provedenih dokaza, a sukladno odredbi čl. 8 ZPP-a, sud je našao tužbeni zahtjev neosnovanim dok je protutužbeni zahtjev također utvrđen u cijelosti neosnovanim.

Sud je odbio prigovor vrijednosti predmeta spora istaknut po tuženiku smatrajući da je isti iznesen nepravovremeno, odnosno nakon što se tuženik već upustio u raspravljanje po tužiteljevoj tužbi, a također smatra da je vrijednost predmeta spora za tužbu na utvrđenje iskazana realno i u uobičajenom iznosu, te se ne postavlja pitanje niti stvarne nadležnosti, niti sastava suda, niti vrste postupka, prava na izjavljivanje revizije, ovlaštenja na zastupanje ili prava na naknadu troška, sve u smislu čl. 40 st. 2 i 3 ZPP-a.

Među strankama je nesporno da su tuženik kao prodavatelj i tužitelj kao kupac dana 16.06.1989. zaključili Ugovor o kupoprodaji 1/89-ZG predmet kojega je osam stanova u stambenom objektu K5-2B Borovje koje je prodavatelj trebao izgraditi za kupca prema tehničkoj dokumentaciji i građevinskoj dozvoli. Nesporno je i to da je po navedenom ugovoru tužitelj uplatio u cijelosti kupoprodajnu cijenu za navedene stanove, a uplatu je izvršio 26.07.1989., dok je ugovoreni rok za plaćanje bio do 30.06.1989. godine. Nesporna je i činjenica da tuženik predmetne stanove nije izgradio, nije ih imao u posjedu niti ih je mogao predati tužitelju. Sporna je osnovanost dijela zahtjeva na povrat plaćene kupoprodajne cijene kao i osnovanost istaknutog prigovora zastare. Konačno, sporna je i osnovanost protutužbenog zahtjeva odnosno da li su kupoprodajni ugovor od 16.06.1989. i njegov Aneks od 05.07.1989. ništavi, tj. podredno da li je kupoprodajni ugovor raskinut po zakonu upravo na dan 31.12.1999. godine kako to protutužitelj tvrdi.

Sud je izvršio uvid u Kupoprodajni ugovor 1/89-ZG od 16.06.1989. te je utvrdio da se tuženik kao prodavatelj obvezao izgraditi prema tehničkoj dokumentaciji temeljem koje je izdana građevinska dozvola osam stanova u objektu K5-2B Borovje koji su pobliže opisani u čl. 1 toga ugovora. Člankom 4 ugovorena je kupoprodajna cijena od sveukupno 5.859.000.000,00 dinara, koju je kupac trebao uplatiti na račun prodavatelja do 30.06.1989. godine, dok je čl. 7 kupoprodajna cijena ugovorena kao bitna odredba ugovora, pa ukoliko se ista striktno ne ispuni u odnosu na rok i iznos, ugovor se smatra raskinutim bez prethodne pisane obavijesti. Člankom 8 ugovora prodavatelj (tuženik) se obvezao izgraditi i predati kupcu predmetne nekretnine u roku od godinu dana od početka građenja, dok je čl. 9 ugovoreno da je prodavatelj ujedno i izvođač radova na objektu kao cjelini te je ugovorena ugovorna kazna u visini od 1 % dnevno, najviše ukupno 2% vrijednosti. Aneksom ugovora

stranke su s obzirom na izmijenjeni projekt i oznake stanova odredili nove oznake stanova i položaj istih u zgradi, pobliže ih opisavši po oznaci i površini, dok su preostale odredbe osnovnog ugovora i dalje ostale na snazi.

Iz tako utvrđenog činjeničnog stanja sud nalazi utvrđenim da je rok za isplatu kupoprodajne cijene stana doista među strankama bio ugovoren kao bitan sastojak kupoprodajnog ugovora, a što proizlazi iz odredbe čl. 7 istog. Međutim, neosnovan je navod tuženika da se zbog kašnjenja u isplati kupoprodajne cijene ugovor ima smatrati raskinutim po sili zakona. Naime, točno je da odredba čl. 125 Zakona o obveznim odnosima (NN 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96 i 112/99 - dalje u tekstu ZOO) propisuje da kad ispunjenje obveze u određenom roku predstavlja bitan sastojak ugovora, pa dužnik ne ispuni obvezu u tom roku, ugovor se raskida po samom zakonu. No u konkretnom slučaju nakon zaključenja kupoprodajnog ugovora i nakon plaćanja kupoprodajne cijene od strane tužitelja kao kupca s neznatnim zakašnjenjem (dana 26.07.1989. umjesto 30.06.1989.), stranke su zaključile aneks navedenog ugovora kojim su izrijekom ugovorile da sve odredbe osnovnog ugovora ostaju na snazi, osim što se mijenja opis stanova. Time su dakle stranke zajednički ugovor koji je raskinut po sili zakona ostavile na snazi, pa ne može biti riječ o raskidu već se radilo o ugovoru koji za stranke i nakon uplate cijene stvara prava i obveze.

Tuženik tijekom postupka tvrdi da rok za izgradnju nekretnine, koji su stranke ugovorile čl. 8 kupoprodajnog ugovora (godina dana od početka građenja), također predstavlja bitan sastojak ugovora, pa se kašnjenjem u izgradnji ugovor ima smatrati raskinutim po zakonu, no s takvim stavom tuženika sud se ne može složiti. Naime, ispunjenje obveze u određenom roku prema odredbi čl. 125 st. 4 ZOO-a predstavlja bitan sastojak ugovora samo ako su stranke tako ugovorile (tj. predvidjele da će se ugovor smatrati raskinutim ako ne bude ispunjen u određenom roku), ili pak ako to proizlazi iz prirode posla. U konkretnom slučaju stranke nisu rok za izgradnju nekretnine ugovorile kao bitan sastojak ugovora, već su naprotiv za slučaj kašnjenja dogovorile plaćanje ugovorne kazne (čl. 9 st. 2 ugovora), pa se ne može smatrati da se radi o ugovorenom bitnom sastojku. Nadalje, sud drži da niti iz prirode posla ne proizlazi da bi izgradnja u roku bila bitan sastojak ugovora. Naime, točan je navod tuženika da predmetni ugovor od 16.06.1989. ima određene karakteristike ugovora o građenju, iako se on naziva kupoprodajnim ugovorom. Međutim, ispunjenje obveze u roku smatra se bitnim sastojkom ugovora samo ako po prirodi posla postoje takve okolnosti koje nesumnjivo ukazuju da je vjerovnik zainteresiran za pravni posao isključivo ukoliko bude ispunjen u određeno vrijeme, jer se nakon toga više ne bi mogla ostvariti svrha ugovora. O takvoj situaciji u konkretnom slučaju definitivno se ne radi, a niti bi se takvo što iz ugovornih odredbi moglo zaključiti.

Slijedom navedenog, sud smatra da nema osnova smatrati kupoprodajni ugovor zaključen među strankama raskinutim niti zbog kašnjenja u isplati kupoprodajne cijene (iako je tako ugovoreno), a niti zbog neispunjenja u roku od godine dana. Međutim, usprkos tome sud smatra osnovanim istaknuti prigovor zastare.

Naime, odredbom čl. 128 ZPP-a propisano je da kad je prije isteka roka za ispunjenje obveze očito da jedna strana neće ispuniti svoju obvezu iz ugovora, druga strana može raskinuti ugovor i zahtijevati naknadu štete, dok je čl. 130 istog zakona propisano da vjerovnik koji zbog neispunjenja dužnikove obveze raskida ugovor dužan je to saopćiti dužniku bez odgađanja.

Sud je izvršio uvid u priklopljeni spis ovoga suda P-3730/06 (ranije P-5728/01) te je utvrdio da se isti vodio po tužbi tužitelja SZ Stanograd protiv tuženika Grada Zagreba radi

284

naknade štete. U tužbi tamo tužitelj SZ Stanograd navodi da je od Grada Zagreba dobio na korištenje neizgrađeno građevinsko zemljište rješenjem od 23.06.1992., a 24.11.1992. ishodio je i građevinsku dozvolu za izgradnju višestambenog objekta označenog kao K5 2B Borovje, na temelju koje je i izgradio stambeno-poslovni objekt. S obzirom da je Grad Zagreb propustio izvršiti potrebne radnje u vezi provedbe parcelacije, to tamo tužitelj nije mogao pravovremeno izvršiti etažiranje, pa potražuje naknadu štete. Sud je u navedenom predmetu donio presudu kojom je tužiteljev zahtjev za iznos od 16.588.712,00 kn prihvatio u cijelosti, a stranke su 19.01.2007. zaključile nagodbu kojom je tamo tuženik Grad Zagreb odustao od podnesene žalbe protiv presude, dok se tužitelj odrekao potraživanja dijela zateznih kamata, čime je dakle presuda suda I stupnja postala pravomoćna.

Sud je izvršio uvid u rješenje Ur.broj: 251-05-03-92-3 od 23.06.1992. temeljem kojeg je ovdje tužitelj Grad Zagreb dodijelio SZ Stanograd na korištenje građevinsko zemljište radi izgradnje stambenog objekta oznake K5 2B Borovje, na kojem zemljištu se SZ Stanograd obvezao izgraditi objekt u roku od dvije godine od pravomoćnosti toga rješenja. Spisu prileži također i građevinska dozvola Ur.broj: 251-05-04-92-2 od 28.07.1992. kojom je Grad Zagreb dozvolio SZ Stanograd kao investitoru izgradnju objekta K5 2B Borovje. Oba navedena dokumenta (rješenje i građevinska dozvola) donesena su nakon što je ovdje tuženiku Zagorje d.d. već istekao rok za dovršetak gradnje ugovoren Ugovorom od 16.06.1989. po kojem mu je tužitelj isplatio kupoprodajnu cijenu.

Iz tako utvrđenog činjeničnog stanja sud smatra da je činjenicom da je tužitelj 1992.godine dao isto zemljište na korištenje drugoj pravnoj osobi radi izgradnje iste stambene zgrade, a potom mu građevinskom dozvolom i odobrio izgradnju objekta, isti pokazao da je svakako znao za činjenicu da tuženik neće moći ispuniti obvezu koju je preuzeo ugovorom, odnosno izgraditi stanove, a niti je njegova obveza u tom smislu više pravno i faktično moguća, s obzirom da građevinska dozvola glasi na drugog investitora. Time je po mišljenju suda tužitelj trebao tuženiku kao dužniku bez odgađanja saopćiti da raskida ugovor i njegovo pravo tražiti povrat plaćene cijene tj. naknadu štete tada je dospjelo, odnosno od tada za tužitelja počinje teći petogodišnji zastarni rok da traži ono što je tuženik stekao bez osnova, dok je tužbu podnio 2005.godine, dakle protekom 13 godina od toga.

Stoga se ne može prihvatiti pasivno držanje tužitelja, koji se u razdoblju od zaključenja ugovora 1989. pa do upućivanja raskida 2011. godine (dakle u razdoblju od 22 godine!) pravi da ne zna što se događa sa izgradnjom predmetne zgrade te se ponaša kao da je ugovor među strankama valjan i na snazi, traži predaju stanova u posjed, odnosno raskida ugovor tek u tijeku parnice. Po mišljenju suda isto je protivno načelu savjesnosti i poštenja, a također i načelu zabrane zlouporabe prava, što je propisano čl. 12 i 13 ZOO-a. Uzimajući u obzir činjenicu da je tužitelj podnio tužbu tek 13.01.2005. i nakon 7 godina trajanja ovog postupka raskinuo ugovor, sud smatra da je za njegovo potraživanje povrata kupoprodajne cijene svakako nastupila zastara, jer ugovor nije raskinuo kada je znao za nemogućnost ispunjenja i kada su se za raskid ispunili uvjeti, a niti je tuženiku to saopćio bez odgađanja, iako je zemljište dodijelio drugoj pravnoj osobi i izdao drugoj pravnoj osobi građevinsku dozvolu još 1992. godine.

Slijedom navedenog zbog osnovanosti prigovora zastare tužbeni zahtjev je valjalo odbiti u cijelosti, pri čemu je neodlučan dakle navod tuženika da je isti iznos tužitelju uplaćen istoga dana od strane SZ Stanograd, pa tužitelj dakle ne trpi štetu, jer za pravnu poziciju stranaka takvo utvrđenje više nije bitno. Stoga je u smislu čl. 10 i 220 u svezi s čl. 311 st. 2 ZPP-a sud odbio prijedlog tuženika da se zatraži od tužitelja pribava ugovora koji se čuva pod brojem 03/7-419/89, te da se sasluša svjedok i pribavi ugovor o gradnji, poglavito uzimajući u

obzir činjenicu da tužitelj u ovom postupku daljnjih dokaznih prijedloga nije imao i navedenom se protivio.

Protutužbeni zahtjev protutužitelja također je utvrđen neosnovanim u cijelosti. Isti naime protutužbom traži da sud utvrdi ništavim kupoprodajni ugovor i njegov aneks jer je u trenutku zaključenja ugovora tuženik preuzeo činidbu odnosno izvršenje obveze koje je za njega bilo nemoguće. Po mišljenju suda, navedeni razlozi ne predstavljaju osnovu za utvrđenje ništavosti kupoprodajnog ugovora jer na valjanost pravnog posla utječe samo apsolutna tj. objektivna nemogućnost ispunjenja činidbe, dok preostali razlozi za neispunjenje predstavljaju osnov za raskid ugovora, do čega je u konačnici nesporno među strankama i došlo. Stoga nema osnova prihvatiti protutužbeni zahtjev na utvrđenje ništavosti jer zaključeni ugovor nije protivan niti jednom prisilnom propisu.

Također je odbijen i dio eventualno kumuliranog protutužbenog zahtjeva kojim protutužitelj traži da sud utvrdi da je kupoprodajni ugovor raskinut po zakonu 31.12.1999. godine. Naime, protutužitelj smatra da je to krajnji rok za raskid ugovora, a uzimajući u obzir da je primopredaja objekta nakon izgradnje izvršena 29.03.1999. godine. Međutim, kako sud drži da su se uvjeti za raskid ispunili i ranije, odnosno već činjenicom da je tužitelj SZ Stanograd dodijelio zemljište na korištenje i izdao mu građevinsku dozvolu, kao što je to ranije obrazloženo, to nema osnova upravo navedeni datum smatrati kao datumom raskida po sili zakona. Slijedom navedenog valjalo je protutužbeni zahtjev također u cijelosti odbiti i presuditi kao u izreci.

U smislu čl. 154 st. 2 ZPP-a, a s obzirom na neuspjeh obiju stranaka u sporu, sud je odlučio da svaka stranka ima snositi svoj parnični trošak.

U Zagrebu 29. travnja 2016. godine

Sudac:
Ivana Požar, v.r.

POUKA O PRAVNOM LJIEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda županijskom sudu.

DNA:

1. tužitelju-protutuženiku po pun. uz rj. o pristojbi na presudu - 1.350,00 kn
2. tuženiku-protutužitelju po pun.

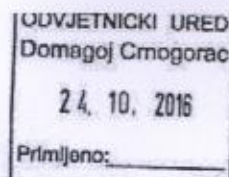
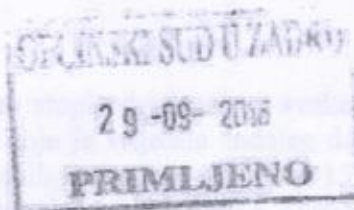
Za točnost otpavka-ovlašteni službenik

Lidija Baketarić

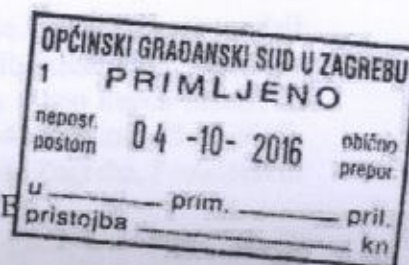

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zadru
Zadra, Ulica plemića Borelli 9

Ps-32/05-286

5 GŽ-979/16-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Zadru, po sucu toga suda Marinu Grbiću, kao sucu pojedincu, u građanskopravnoj stvari tužitelja-protutuženika Grada Zagreba, Trg Stjepana Radića 1, OIB 61817894937 (dalje-tužitelja), zastupan po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Madarić & Lui iz Zagreba, protiv tuženika-protutužitelja Zagorje d.d. iz Varaždina, Ankice Opolski 2, OIB 69246918842 (dalje-tuženika), zastupan po punomoćniku Domagoju Crnogorcu, odvjetniku iz Varaždina, radi isplate i utvrđenja, odlučujući o žalbama stranaka protiv presude Općinskog građanskog suda u Zagrebu od 29. travnja 2016. godine poslovni broj Ps-32/05, dana 26. rujna 2016. godine,

presudio je

Odbijaju se žalbe stranaka kao nesonovane i potvrđuje presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu od 29. travnja 2016. godine poslovni broj Ps-32/05 u točki I. i IV. njezine izreke, s time da se odbijaju i zahtjevi stranaka za naknadom troškova sastava žalbi, te da u nepobijanom dijelu pod točkom II. i III. prvostupanja presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Pobijanom presudom suđeno je:

"I Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi: Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 585,90 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na navedeni iznos od 27.07.1989. do 21.10.1993. u visini eskontne stope HNB-a uvećane za 20 % koja je određena Zakonom o visini stope zatezne kamate (NN 53/91), od 22.10.1993. do 03.02.1994. u visini eskontne stope koju mjesečno utvrđuje HNB uvećane za 6 postotnih poena, a koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 95/93), od 04.02.1994. do 10.03.1994. u visini eskontne stope koju mjesečno utvrđuje HNB uvećane za 2,4 postotnih poena, a koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 8/94), od 11.03.1994. do 31.03.1994. u visini eskontne stope koju mjesečno utvrđuje HNB uvećane za 2,4 postotnih poena, a koja stopa je određena Uredbom o izmjeni Uredbe o visini stope zatezne kamate (NN 22/94), od 01.04.1994. do 30.06.1994. u visini od 30 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 22/94), od 01.07.1994. do 31.03.1995. u visini od 22 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o izmjeni Uredbe o visini stope zatezne kamate (NN 50/94), od 01.04.1995. do 07.05.1996. u visini od 22 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 19/95), od 08.05.1996. do 10.09.1996. u visini od 24 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 36/96), od 11.09.1996. do 30.06.2002. u visini od 18 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 76/96), od 01.07.2002. do 31.12.2007. po stopi od 15 % godišnje, koja stopa je određena Uredbom o visini stope zatezne kamate (NN 72/02),

od 01.01.2008. pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 7 postotnih poena, sve u roku od 15 dana.

II Odbija se protutužbeni zahtjev koji glasi: 1. Utvrđuje se da je Ugovor o kupoprodaji broj 1/89ZG od 16. lipnja 1989. sklopljen između GK Zagorje OOUR Inženjering Varaždin, Lenjinov trg 12 kao prodavatelja i SO Peščenica Zagreb, Zapoljska 1 kao kupca ništav. 2. Utvrđuje se da je I. Aneks kupoprodajnom ugovoru broj 03/07-427/89 od 05.07.1989. sklopljen između GK Zagorje, Lenjinov trg 12 kao prodavatelja i Grada Zagreba, Proleterskih brigada 45 kao kupca, ništav.

III Odbija se eventualno kumulirani protutužbeni zahtjev koji glasi: Utvrđuje se da je Ugovor o kupoprodaji broj 1/89ZG od 16. lipnja 1989. sklopljen između GK Zagorje OOUR Inženjering Varaždin, Lenjinov trg 12 kao prodavatelja i SO Peščenica Zagreb, Zapoljska 1 kao kupca raskinut po samom zakonu 31.12.1999. godine.

IV Svaka stranka snosi svoj parnični trošak."

Protiv točke I. i IV. izreke gornje presude žali se tužitelj iz svih žalbenih razloga, a posebno zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se u tom dijelu presuda preinači ili ukine.

Protiv odluke o trošku (točka IV.) žalbu je izjavio tuženik zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, uz prijedlog da se odluka preinači.

Na žalbe nije odgovoreno.

Žalbe nisu osnovane.

Svoju odluku sud prvog stupnja vrlo detaljno obrazlaže time:

- da je među strankama nesporno da su tuženik kao prodavatelj i tužitelj kao kupac dana 16.6.1989. zaključili ugovor o kupoprodaji 1/89-ZG predmet kojega je osam stanova u stambenom objektu K5-2B Borovje koje je prodavatelj trebao izgraditi za kupca prema tehničkoj dokumentaciji i građevinskoj dozvoli, da je po navedenom ugovoru tužitelj uplatio u cijelosti kupoprodajnu cijenu za navedene stanove, a uplatu je izvršio 26.7.1989. godine, dok je ugovoreni rok za plaćanje bio do 30.6.1989. godine, da tuženik predmetne stanove nije izgradio, nije ih imao u posjedu niti ih je mogao predati tužitelju, sporna je osnovanost dijela zahtjeva na povrat plaćene kupoprodajne cijene kao i osnovanost istaknutog prigovora zastare i osnovanost protutužbenog zahtjeva odnosno da li su kupoprodajni ugovor od 16.6.1989. i njegov Aneks od 5.7.1989. ništavi, tj. podredno da li je kupoprodajni ugovor raskinut po zakonu upravo na dan 31.12.1999. godine kako to protutužitelj tvrdi,

- da je izvršio uvid u kupoprodajni ugovor 1/89-ZG od 16.6.1989. te utvrdio da se tuženik kao prodavatelj obvezao izgraditi prema tehničkoj dokumentaciji temeljem koje je izdana građevinska dozvola osam stanova u objektu K5-2B Borovje koji su pobliže opisani u čl. 1. ugovora. Člankom 4. ugovorena je kupoprodajna cijena od sveukupno 5.859.000.000,00 dinara, koju je kupac trebao uplatiti na račun prodavatelja do 30.6.1989. godine, dok je čl. 7. kupoprodajna cijena ugovorena kao bitna odredba ugovora pa ukoliko se ista striktno ne ispuni u odnosu na rok i iznos, ugovor se smatra raskinutim bez prethodne pisane obavijesti. Člankom 8. ugovora prodavatelj (tuženik) se obvezao izgraditi i predati kupcu predmetne nekretnine u roku od godinu dana od početka građenja, dok je čl. 9. ugovoreno da je prodavatelj ujedno i izvođač radova na objektu kao cjelini te je ugovorena ugovorna kazna u visini od 1‰ dnevno, najviše ukupno 2‰ vrijednosti. Aneksom ugovora stranke su s obzirom na izmijenjeni projekt i oznake stanova odredili nove oznake stanova i položaj istih u zgradi, pobliže ih opisavši po oznaci i površini, dok su preostale odredbe osnovnog ugovora i dalje ostale na snazi. Iz tako utvrđenog činjeničnog stanja sud nalazi utvrđenim da je rok za isplatu kupoprodajne cijene stana doista među strankama bio ugovoren kao bitan sastojak kupoprodajnog ugovora, a što proizlazi iz odredbe čl. 7. istog, međutim, neosnovan je navod

tuženika da se zbog kašnjenja u isplati kupoprodajne cijene ugovor ima smatrati raskinutim po sili zakona. Naime, točno je da odredba čl. 125. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96 i 112/99 - dalje u tekstu ZOO) propisuje da kad ispunjenje obveze u određenom roku predstavlja bitan sastojak ugovora, pa dužnik ne ispuni obvezu u tom roku, ugovor se raskida po samom zakonu. No, u konkretnom slučaju nakon zaključenja kupoprodajnog ugovora i nakon plaćanja kupoprodajne cijene od strane tužitelja kao kupca s neznatnim zakašnjenjem (dana 26.7.1989. umjesto 30.6.1989. godine), stranke su zaključile aneks navedenog ugovora kojim su izrijekom ugovorile da sve odredbe osnovnog ugovora ostaju na snazi, osim što se mijenja opis stanova. Time su stranke zajednički ugovor koji je raskinut po sili zakona ostavile na snazi pa ne može biti riječ o raskidu već se radilo o ugovoru koji za stranke i nakon uplate cijene stvara prava i obveze,

- da tuženik tijekom postupka tvrdi da rok za izgradnju nekretnine, koji su stranke ugovorile čl. 8. kupoprodajnog ugovora (godina dana od početka građenja), također predstavlja bitan sastojak ugovora, pa se kašnjenjem u izgradnji ugovor ima smatrati raskinutim po zakonu, no s takvim stavom tuženika sud se ne može složiti. Naime, ispunjenje obveze u određenom roku prema odredbi čl. 125. st. 4. ZOO-a predstavlja bitan sastojak ugovora samo ako su stranke tako ugovorile (tj. predvidjele da će se ugovor smatrati raskinutim ako ne bude ispunjen u određenom roku), ili pak ako to proizlazi iz prirode posla. U konkretnom slučaju stranke nisu rok za izgradnju nekretnine ugovorile kao bitan sastojak ugovora, već su naprotiv za slučaj kašnjenja dogovorile plaćanje ugovorne kazne (čl. 9. st. 2. ugovora), pa se ne može smatrati da se radi o ugovorenom bitnom sastojku. Nadalje, sud drži da niti iz prirode posla ne proizlazi da bi izgradnja u roku bila bitan sastojak ugovora. Naime, točan je navod tuženika da predmetni ugovor od 16.6.1989. ima određene karakteristike ugovora o građenju, iako se on naziva kupoprodajnim ugovorom. Međutim, ispunjenje obveze u roku smatra se bitnim sastojkom ugovora samo ako po prirodi posla postoje takve okolnosti koje nesumnjivo ukazuju da je vjerovnik zainteresiran za pravni posao isključivo ukoliko bude ispunjen u određeno vrijeme, jer se nakon toga više ne bi mogla ostvariti svrha ugovora. O takvoj situaciji u konkretnom slučaju definitivno se ne radi, a niti bi se takvo što iz ugovornih odredbi moglo zaključiti,

- da slijedom navedenog, sud smatra da nema osnova smatrati kupoprodajni ugovor zaključen među strankama raskinutim niti zbog kašnjenja u isplati kupoprodajne cijene (iako je tako ugovoreno), a niti zbog neispunjenja u roku od godine dana. Međutim, usprkos tome sud smatra osnovanim istaknuti prigovor zastare. Naime, odredbom čl. 128. ZOO-a propisano je da kad je prije isteka roka za ispunjenje obveze očito da jedna strana neće ispuniti svoju obvezu iz ugovora, druga strana može raskinuti ugovor i zahtijevati naknadu štete, dok je čl. 130. istog zakona propisano da vjerovnik koji zbog neispunjenja dužnikove obveze raskida ugovor dužan je to saopćiti dužniku bez odgađanja,

- da je izvršio uvid u spis ovoga istog suda broj P-3730/06 (ranije P-5728/01) te utvrdio da se postupak vodio po tužbi tužitelja SZ Stanograd protiv tuženika Grada Zagreba radi naknade štete, da je u tužbi tužitelj SZ Stanograd navodio da je od Grada Zagreba dobio na korištenje neizgrađeno građevinsko zemljište rješenjem od 23.06.1992. godine i 24.11.1992. godine ishodio građevinsku dozvolu za izgradnju višestambenog objekta označenog kao K5 2B Borovje na temelju koje je izgradio stambeno-poslovni objekt, s obzirom da je Grad Zagreb propustio izvršiti potrebne radnje u vezi provedbe parcelacije tužitelj nije mogao pravovremeno izvršiti etažiranje pa potražuje naknadu štete, da je sud donio presudu kojom je tužiteljev zahtjev za iznos od 16.588.712,00 kn prihvatio u cijelosti, da su stranke 19.1.2007. zaključile nagodbu kojom je tuženik Grad Zagreb odustao od podnesene žalbe protiv presude, dok se tužitelj odrekao potraživanja dijela zateznih kamata, čime je dakle presuda suda postala pravomoćna,

-289-

- da je izvršio uvid u rješenje Ur.broj: 251-05-03-92-3 od 23.6.1992. godine temeljem kojeg je ovdje tužitelj Grad Zagreb dodijelio SZ Stanograd na korištenje građevinsko zemljište radi izgradnje stambenog objekta oznake K5 2B Borovje, na kojem zemljištu se SZ Stanograd obvezao izgraditi objekt u roku od dvije godine od pravomoćnosti toga rješenja. Spisu prileži također i građevinska dozvola Ur.broj: 251-05-04-92-2 od 28.7.1992. kojom je Grad Zagreb dozvolio SZ Stanograd kao investitoru izgradnju objekta K5 2B Borovje. Oba navedena dokumenta (rješenje i građevinska dozvola) donesena su nakon što je ovdje tuženiku Zagorje d.d. već istekao rok za dovršetak gradnje ugovoren ugovorom od 16.6.1989. po kojem mu je tužitelj isplatio kupoprodajnu cijenu,

- da iz tako utvrđenog činjeničnog stanja sud smatra da je činjenicom da je tužitelj 1992.godine dao isto zemljište na korištenje drugoj pravnoj osobi radi izgradnje iste stambene zgrade, a potom mu građevinskom dozvolom i odobrio izgradnju objekta, isti pokazao da je svakako znao za činjenicu da tuženik neće moći ispuniti obvezu koju je preuzeo ugovorom, odnosno izgraditi stanove, a niti je njegova obveza u tom smislu više pravno i faktično moguća, s obzirom da građevinska dozvola glasi na drugog investitora. Time je po mišljenju suda tužitelj trebao tuženiku kao dužniku bez odgađanja saopćiti da raskida ugovor i njegovo pravo tražiti povrat plaćene cijene tj. naknadu štete tada je dospjelo, odnosno od tada za tužitelja počinje teći petogodišnji zastarni rok da traži ono što je tuženik stekao bez osnova, dok je tužbu podnio 2005.godine, dakle, protekom 13 godina od toga. Stoga se ne može prihvatiti pasivno držanje tužitelja, koji se u razdoblju od zaključenja ugovora 1989. pa do upućivanja raskida 2011. godine (dakle, u razdoblju od 22 godine!) pravi da ne zna što se događa sa izgradnjom predmetne zgrade te se ponaša kao da je ugovor među strankama valjan i na snazi, traži predaju stanova u posjed, odnosno raskida ugovor tek u tijeku parnice. Po mišljenju suda isto je protivno načelu savjesnosti i poštenja, a također i načelu zabrane zlouporabe prava, što je propisano čl. 12. i 13. ZOO-a. Uzimajući u obzir činjenicu da je tužitelj podnio tužbu tek 13.1.2005.godine i nakon 7 godina trajanja ovog postupka raskinuo ugovor, sud smatra da je za njegovo potraživanje povrata kupoprodajne cijene svakako nastupila zastara, jer ugovor nije raskinuo kada je znao za nemogućnost ispunjenja i kada su se za raskid ispunili uvjeti, a niti je tuženiku to saopćio bez odgađanja, iako je zemljište dodijelio drugoj pravnoj osobi i izdao drugoj pravnoj osobi građevinsku dozvolu još 1992. godine. Slijedom navedenog zbog osnovanosti prigovora zastare tužbeni zahtjev je valjalo odbiti u cijelosti, pri čemu je neodlučan navod tuženika da je isti iznos tužitelju uplaćen istoga dana od strane SZ Stanograd, pa tužitelj ne trpi štetu, jer za pravnu poziciju stranaka takvo utvrđenje više nije bitno. Stoga je u smislu čl. 10. i 220. u svezi s čl. 311. st. 2 ZPP-a sud odbio prijedlog tuženika da se zatraži od tužitelja pribava ugovora koji se čuva pod brojem 03/7-419/89 te da se sasluša svjedok i pribavi ugovor o gradnji.

Po ocjeni ovog suda pobijana presuda nije ostvarila niti jednu apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. točka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku («Narodne novine» broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 148/11, 25/13 i 89/14 - dalje ZPP) na koje pazi po službenoj dužnosti, temeljem čl. 365. st. 2. ZPP-a.

Nadalje, ovaj sud u cijelosti prihvaća činjenična utvrđenja, njihovu ocjenu i primjenu materijalnog prava od strane prvostupanjskog suda, u smislu čl.375.st.5. ZPP-a, s time da tužitelju valja, u bitnom, odgovoriti da je pravilan zaključak suda da je tužitelj još 1992.godine sasvim sigurno znao da tuženik neće ispuniti svoju preuzetu vrlo složenu obvezu izgradnje kompleksa stanova pa otuda donošenje naknadnog upravnog rješenja Ur. broj: 251-05-03-92-3 od 23.6.1992.godine temeljem kojeg je tužitelj dodijelio SZ Stanograd na korištenje građevinsko zemljište radi izgradnje stambenog objekta oznake K5 2B Borovje, na kojem zemljištu se baš SZ Stanograd obvezao izgraditi objekt u roku od dvije godine od pravomoćnosti toga rješenja, te potom i građevinsku dozvolu Ur.broj: 251-05-04-92-2 od

28.7.1992. kojom je Grad Zagreb dozvolio SZ Stanograd kao investitoru izgradnju objekta K5 2B Borovje, koji akti (rješenje i građevinska dozvola) su doneseni nakon što je tuženiku već davno istekao rok za dovršetak gradnje ugovoren ugovorom od 16.6.1989.godine, pa je tužitelj još i ranije opravdano mogao tražiti raskid ugovora u smislu čl.128.ZOO-a, dok je doista neživотно i nelogično da bi protekom toliko godina, tijekom kojih su tijela tužitelja izdavala citirana upravna akta trećoj osobi, tužitelj tek dopisom SZ Stanograd od 26.5.011.godine, koji je primljen u sudu 31.10.2011.godine, a u kome SZ navodi da je sama financirala i izgradila objekt te da, suprotno žalbi, nije nikada sklopila ugovor o građenju s tuženikom zbog statusnih promjena tuženika, saznao da tuženik nije investitor i/li graditelj te da nije izvršio preuzete obveze i da je stanove izgradila SZ Stanograd, već je to očito saznao ranije, ali nije davao izjavu o raskidu ugovora sve do spomenutog podneska u ovoj parnici od 25.10.2011.godine u kome je konačno izjavio da raskida ugovor, u smislu čl.127. ZOO-a, no podnesen je protekom općeg zastarnog roka od pet godina iz čl.371. ZOO-a, jer i rok za zastarijevanje traženja raskida ugovora počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje, čime je posljedično zastarjelo i pravo na povrat plaćene cijene (v. odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2729/1992 i Rev 77/2005).

Kako tužitelj i u žalbi uporno tvrdi da to ne bi saznao još 1992.godine valja mu ukazati i na činjeničnu osnovu tužbe u navedenom parničnom predmetu pod poslovnim brojem P-3730/06 (ranije P-5728/01) koja je podnesena 9.5.2001.godine u kojoj se sasvim jasno navodi da je SZ Stanograd sama izgradila objekt pa kako je tužitelj zatražio raskid ugovora 25.10.2011.godine i u tom slučaju je nastupila zastara.

Stoga je trebalo odbiti žalbu tužitelja i potvrditi prvostupanjsku temeljem čl.368.st.1. ZPP-a, zajedno s odlukom o trošku koja se, suprotno pak žalbi tuženika, valjano temelji na odredbi čl.154.st.2. ZPP-a s obzirom na podjednak uspjeh stranaka u sporu, dok se odluka o trošku žalbenog postupka temelji na odredbi čl.166.st.1. ZPP-a.

U Zadru, 26.rujna 2016. godine.

S U D A C

Marin Grbić, v.r.

Za točnost otpravka - ovlašteni službenik

Tanja Ledenko

